

Frihandel kan stramme sig op til Aktivisme og beskytte Smørinteressen ved at berøve en vel ledet og for vor Folkeernæring overmaade vigtig Industri enhver Mulighed for at eksportere. Heldigvis lykkedes det alligevel at holde Liv i den danske Margarineindustri, der med en Pris af 1 Kr. 74 Ø. pr. kg i Dag er adskilligt nærmere ved Fredsprisen end Smørindustrien, der i Detailsalget noteres 4 Kr. 95 Ø. pr. kg, en Pris, der for den ubemidlede Befolkning gør dansk Smør til en Luksusvare.

Spørgsmaalet om vor Handelspolitik lader sig efter min Formening ikke isolere fra det industripolitiske Problem saa lidt som de told- og skattepolitiske Spørgsmaal, og med Hensyn til Toldlovens Revision forekommer det mig, at Stillingen er meget lidt lovende. Regeringens Toldpolitik er ved den højtærede Landbrugsministers Tale og den Tilslutning, denne har faaet i Venstrepressen, drejet skarpere end før over i Principrytteriet. Ingen Toldlov i Aar vil selvfølgelig ogsaa betyde ingen Toldlov næste Aar, thi Venstre vil sikkert ikke plette sit Skjold med et Toldlovsforlig umiddelbart før Rigsdagsvalgene — jeg ser bort fra den Mulighed, at Valgene maaske allerede indtræder i 1923. Men hvis jeg ser rigtigt i dette, at Toldlovens Revision har al mulig Udsigt til at ligge mindst 2 Aar ud i Tiden, fordi Modsætningerne mellem Partierne er uovervindelige, saa forekommer det mig, at Spørgsmaalet om et midlertidigt Arrangement bliver paa-trængende.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Finansminister, om han kunde tænke sig et midlertidigt Arrangement med Hensyn til Indførselstolden for en begrænset Række af Varer, truffet paa den Maade, at der ved en Anmærkning paa Finansloven gives Regeringen Bemyndigelse til indenfor den ved Finansloven givne Tidsbegrænsning at forhøje Toldtariffen for visse nærmere angivne Varer, for saa vidt Forholdene maatte opfordre dertil. Jeg kunde tænke mig Forhøjelserne iværksat enten ved Multiplikation med en passende Koefficient — det er den Ordning, som den højtærede Landbrugsminister finder naturlig i Frankrig — eller ved en Tillægstarif, beregnet efter Varens Værdi. Fordelen ved et saadant midlertidigt Arrangement er i mine Øjne dette, at det principielle Stridsspørgsmaal: Værditold eller Vægt-told, ikke præjudiceres, at de paa krævede Foranstaltninger kan ophæves med kort Varsel, hvis de ikke viser sig formaalstjenlige, og at de Faktorer paa Rigsdagen, som i deres

Mødville mod enhver Toldforhøjelse aner en Faldgrube i Gennemførelsen af en midlertidig Lovgivning, muligvis paa denne Maade kunde føle sig mere beroliget overfor den Risiko at se en midlertidig Lovgivning glide over i en permanent. Dette er jo unægtelig en Risiko, som undertiden her paa Rigsdagen viser sig virksom, men det kan ikke tænkes, at der skulde kunne bygges en permanent Ordning paa en Finanslovanmærkning, der automatisk træder ud af Funktion paa Finanslovens Udløbsdato.

Nu er jeg ganske klar over, hvilke Indvendinger der kan rejses mod denne Fremgangsmaade, navnlig denne, som jeg ikke frakender Vægt, at man ikke bør lovgive paa Finansloven. Men trods dette forekommer det mig, at en Udvej som denne burde tages under Overvejelse under saa ekstraordinære Forhold som de nuværende, hvor baade erhvervsmæssige og fiskale Omstændigheder taler for hurtig Handling, medens Uoverensstemmelserne med Hensyn til en varig og definitiv Toldrevision synes at have slaaet Bom for enhver Handling. Jeg vil derfor gerne æske den højtærede Finansministers Mening om, hvorvidt en saadan Anmærkning paa Finansloven kan være heldig, en Anmærkning, hvis Tilrettelæggelse og Udformning formentlig kunde være i Orden til anden Behandling af Finansloven, hvis man kan komme til Rette om at prøve denne Nødvendighed. Her er, forekommer det mig, en Lejlighed for Venstres Regering til at vise, om den overhovedet har noget som helst Ønske om at faa noget positivt ud af Samarbejdet med det konservative Parti i indeværende Samling paa det erhvervspolitiske Omraade.

Om den politiske Situation skal jeg kun gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Den er jo blevet tilstrækkelig belyst under Dagsordens-Debatten forleden Dag, hvor den konservative Dagsorden af 19. Oktober, der hidtil har dannet det officielle Grundlag for Regeringens parlamentariske Tilværelse, afgik ved Døden og blev stedet til den evige Hvile. Hvis man saa vil spørge: Hvilket er da nu den højtærede Regerings politiske Grundlag? saa vil jeg anse det for haabløst at æske en Udtalelse fra den højtærede Statsminister derom, for jeg nærer ikke Tvivl om, at han vil henholde sig til sine foregaaende Udtalelser — og de foregaaende Udtalelser siger ingenting. Den højtærede Statsminister minder mig mere og mere om en vis Sagfører, som aldrig blev færdig med nogen Ting og derfor altid for Domstolene begærede Anstand af „den tidligere angivne